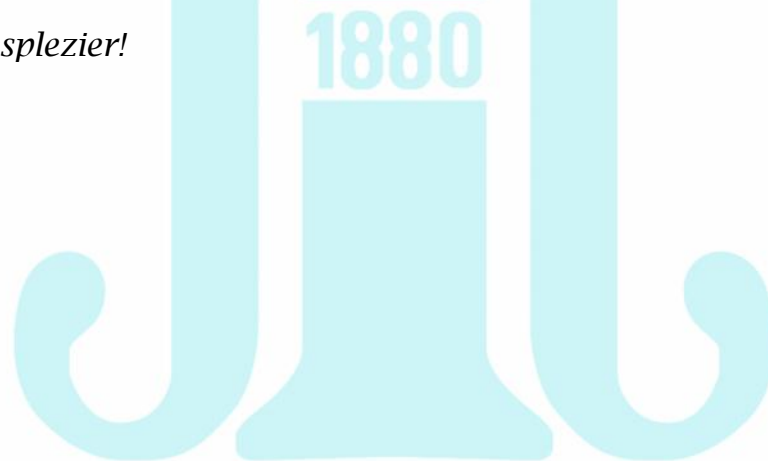

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

IJS

Een filosofische tragikomedie

door

1880

Jonas Lembrechts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2016

Nr.3307

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZEVEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A2

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *IJS* op te voeren moet de naam van auteur *JONAS LEMBRECHTS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2016/0220/013
ISBN 978-90-385-13799

© 2016 Toneelfonds J. Janssens/Jonas Lembrechts
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(7 spelers)

MUZIKANT :

Scènes 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 12, 13 (11)

Het is eenzaam aan de top. Beste muzikant zijn van je generatie, dat vraagt staalharde zenuwen. Je zou er zo een eind voor aan je leven maken. Gelukkig bestaat er nog zoiets als ijs. Dat is lekker en verwacht geen handtekening.

Zo, dat was het dan voor vanavond, ik hoop dat u hier niet al te veel geld voor hebt betaald, want ik ben niet van plan die poen nog terug te geven.

ED, de ex-drummer :

Scènes 5, 6, 7, 9, 12, 13 (8,11)

Harde bolster, blanke pit-type. Hij heeft zijn drummer carrière op de helling gezet om zich volledig toe te leggen op het eten van ijsjes met plastic lepeltjes.

“Wat je zegt, genieten is een hel, tegenwoordig.”

CHRIS, de chirurg :

Scènes 2, 8, 9, 12, 13 (11)

Mensen hebben hulp nodig. Daarvoor is Chris er. Fulltime job om de mensheid op het rechte pad te houden.

“En dat alles natuurlijk aan niet-meer-levend-geld-terug-tarieven!”

FLORIAN, de ijsverkoper :

Scènes 5, 6, 9, 12, 13 (7, 8, 11)

In een wereld waar iedereen met zichzelf in de knoei geraakt, zijn er vaste waarden nodig. Een daarvan is Florians ijssalon, het beste ijs van het universum. Florian zelf blijft er koel onder, maar de wereld redden is hem niet vreemd.

“Het zijn de ijsverkopers die de wereld draaiende houden, dat moet voor iedereen duidelijk zijn.”

DE DOOD :

Scènes 3, 6, 9, 11, 12, 13

Geen geluk gehad in het leven... Zo'n goeie jongen en dan toch met zo'n kutjob opgezadeld zijn. We moeten het hem vergeven dat ie af en toe de teugels eens laat vieren.

“Denk je dat ik voor mijn plezier onder een zwart doek achter de mensen aansluit, ik dacht het niet?”

BOEF :

Scènes 4, 8, 10, 12

Als je geniaal bent, moet je het durven toegeven. Operatie Tiger kan gewoon niet mislopen. Of het moet al heel raar lopen...

“Ha, wat een memorabele dag!”

FEDERIKA, het meisje :

Scènes 8, 10, 12, 13 (7, 11)

Er zijn nog engelen op deze wereld. Prijs je gelukkig als je de jouwe nog mag tegenkomen, zomaar, in Florians ijssalon.

“Jij je zin. Maar alles loopt toch altijd goed af.”

Scène-indeling**Eerste deel:**

Scène 1 – De handdoek in de ring
Muzikant (De dood)

Scène 2 – Chirurgische ingrepen
Chris – Muzikant (De dood)

Scène 3 – De heerser van het Schimmenrijk
Muzikant – De dood

Scène 4 – Operatie Tiger
Boef

Tweede deel:

Scène 5 – Mijn aardbeiensorbet is hemels
Ed – Florian

Scène 6 – De besten van onze generatie
Ed – Muzikant – Florian – De dood (Boef – Federika)

Scène 7 – De Microob neemt je te pakken
De dood – Ed – Muzikant (Federika – Boef – Florian)

Scène 8 – Mag ik je alsjeblieft aanraken?
Muzikant – Federika – Boef – Chris – Florian (Ed – De dood)

Scène 9 – Coupe vanille op je smoel
Chris – Muzikant – Ed – Florian – De dood

Scène 10 – Geldzorgen
Federika – Boef

Scène 11 – Uit de Daily Telegraph
De dood (Muzikant – Ed – Chris – Florian – Boef - Federika)

Scène 12 – Afspraakjes
Federika – Muzikant – De dood – Ed – Boef – Florian – Chris

Scène 13 – Beter wordt het nooit
Muzikant – De dood – Chris – Florian – Ed - Federika

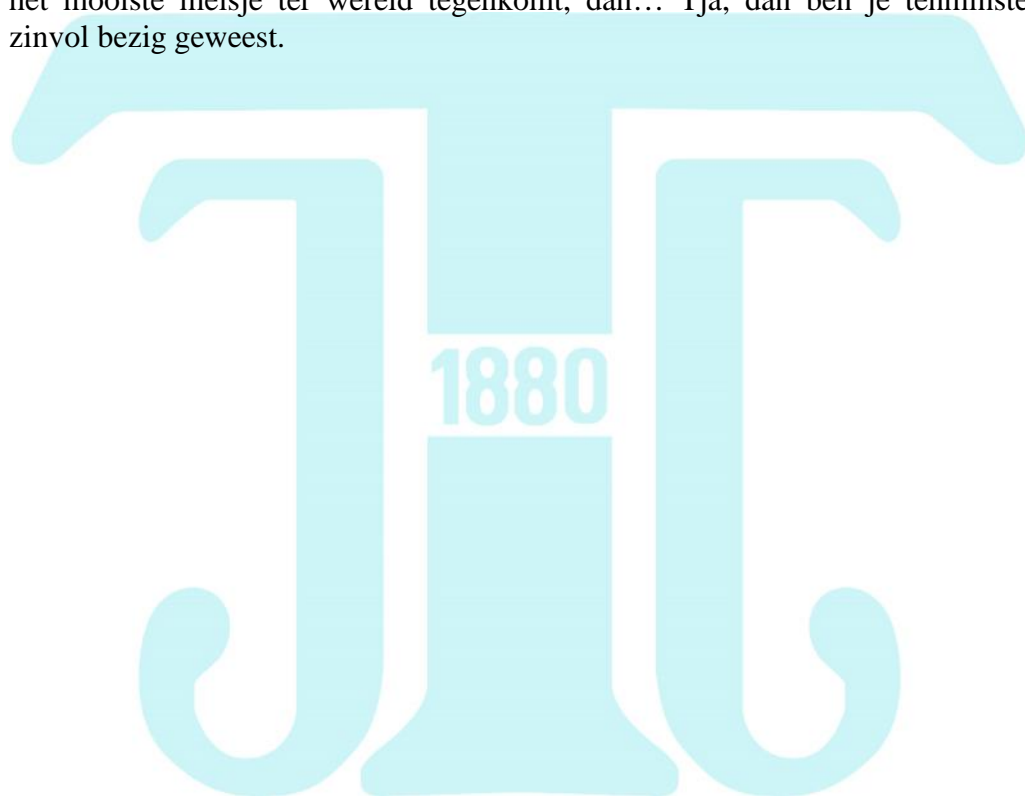
KORTE INHOUD

Het is eenzaam aan de top. Beste muzikant zijn van je generatie, dat vraagt staalharde zenuwen. Als de spots voor de zoveelste keer op je gericht zijn en je in het duister de duizenden ogen van je liefhebbende fans ziet schitteren, blijft er nog maar een optie over: instorten. De handdoek in de ring gooien. Therapieën helpen allemaal niet meer, zelfs niet als ze zich hardnekkig opdringen en met bebloede hakmessen voor je staan.

Maar dan komt de Dood ten tonele.

De Dood is een goeie jongen, hij zou je zo al je levensvreugde teruggeven. Je moet hem helpen, die arme Dood, hij heeft het ook niet gemakkelijk.

En als je dan nog en passant de grootste kraak in de geschiedenis verijdelt en het mooiste meisje ter wereld tegenkomt, dan... Tja, dan ben je tenminste zinvol bezig geweest.

EERSTE DEEL

Scène 1 – De handdoek in de ring

Muzikant – (De dood)

(De Dood staat achteraan op het podium, in het donker, volledig onbeweeglijk. Hij zit verborgen onder een zwarte doek. De muzikant zit op de rand van het podium, diep in gedachten verzonken. Het is donker en hij kijkt niet op of om. Plots schijnt er een licht, een felle zaklamp, die hem verlicht. Hij kijkt verstoord op.)

MUZIKANT : Hela!

(Hij springt recht en verdwijnt naar de zijkant van het podium. De zaklamp volgt hem echter en zet hem terug in de spotlights. Hij rent nog een keer weg, steeds gevolgd wordend. Hij steekt zijn middelvinger op naar het licht. Begint als een razende rond te rennen, maar dan gaan plots alle spots aan, hij staat midden op het podium en kijkt naar het publiek. Trillend van woede, met gebalde vuisten.)

Hier zaten jullie op te wachten, hé! Jullie allemaal, allemaal hetzelfde, allemaal evenveel te verachten. Wie weet hoe lang leven jullie al naar deze avond toe...

(Langzaam wandelt hij naar een elektrische gitaar die eenzaam op het podium staat, neemt 'm vast en slaat een akkoord.)

Klinkt niet slecht, wel? Als een soort van belofte, een aarzelend openen van de hemelpoort, waarmee ik jullie de hand reik en meevoer naar het paradijs, waar alleen God en helden zoals ik welkom zijn. Maar raad eens wat? Ik doe het niet! Ik speel niet vandaag! Ik kap ermee, ik gooi de handdoek in de ring, ik stop, ik geef mijn gitaar aan Maarten, ik... Verdorie, het is dat jullie het toch allemaal niet zullen begrijpen. Gelukkig kan ik geen gezichten zien, zoals ze

allemaal gretig ja knikken en mijn woorden opzuigen als een spons. Zo gaat dat met fans, alles wat je zegt is mooi, alles wat je doet is goed en als je je als een varken gedraagt, volgen duizenden nietsnutten je knorrend van genot in de modder. Ik haat het.

(Muzikant is eventjes stil, in gedachten verzonken, speelt een droevig akkoord op zijn gitaar. Kijkt dan woest naar het publiek.)

Jullie hopen nog, hé! Jullie verwachten echt nog dat ik elk moment één van die fucking wereldhits van me ga beginnen spelen... Een creatieve intro, eentje waar jullie nog lang over zullen napraten, jaja. *(Plotseling woedend, wijst naar de voorste rij)* En stop met hier positieve kritieken over te schrijven, vuile pennenlikkers!

(Beent woedend naar het statief van zijn gitaar en pakt een flesje water. Loopt terug naar voren, neemt een ferme slok en kijkt er eens bedachtzaam naar.)

Oh, kijk nu! Onze held, ons voorbeeld! Hij drinkt water bij zijn optreden! Hij hoort niet bij de ruige rockers die alleen dronken geniaal zijn. Ja, schrijf dat maar op, ja! Hij had niet eens gezopen toen hij al die wartaal uitsloeg, misschien meende hij het wel serieus!

(Hij sluit het flesje, gooit het achter zich in de coulissen (de Dood springt haastig opzij, de muzikant merkt hem niet op) en speelt een korte (maar geniale, uiteraard) solo.)

Zo, dat was het dan voor vanavond, ik hoop dat u hier niet al te veel geld voor hebt betaald, want ik ben niet van plan die poen nog terug te geven. De volgende keer dat u mij ziet, heb ik me waarschijnlijk opgehangen, mijn trouwste fan erft mijn postzegelverzameling.

(Muzikant zet zijn gitaar op het statief en beent naar de rand van het podium.)

Scène 2 – Chirurgische ingrepen

Chris – Muzikant (De dood)

(Daar stopt hij abrupt, als plots een dokter met twee grote, bebloede hakmessen het podium komt opgebeend. Hij loopt naar het midden van het podium, kruist de messen voor zijn borst, grijnst al zijn tanden bloot en knikt door zijn knieën. Dan draait hij zich om naar de muzikant.)

CHRIS : Goedenavond, goedenavond, ik geloof dat u het bent die mijn hulp nodig hebt, vermits u de enige bent op dit podium. De beste moeilijkheden doen zich aan de eenzamen voor, zal ik maar zeggen, hahaha!

(Muzikant kijkt even verdwaasd om zich heen.)

MUZIKANT : Ik? Geen denken aan, ik weet niet wie u bent!

CHRIS : Het gaat er niet om mij te kennen, maar mijn kennen te waarderen, om het maar even filosofisch te zeggen, hahaha!

MUZIKANT : Meneer, ik denk niet dat u bij mij aan het juiste adres bent.

CHRIS : Ach, juist, wat is juist? Ik kwam ooit een vrouw tegen die hardnekkig beweerde dat ze niet bestond en toch heb ik haar van een blindedarmonsteking afgeholpen, ik bedoel maar, hahaha!

MUZIKANT : Zou u alstublieft weg willen gaan?

(De chirurg keert zich naar het publiek, grijnst vrolijk en buigt door zijn knieën, onderwijl zwaaiend met zijn armen. De muzikant wordt steeds bozer en geraakt steeds meer verwonderd.)

U begint flink op mijn zenuwen te werken!

CHRIS : Ach, zenuwen! U zou flink herademen als u mij even aan uw zenuwen zou laten werken. *(zwaait uitnodigend met zijn slagermessen)*

MUZIKANT : Zou u nu eindelijk willen – alstublieft – oprotten?

CHRIS : Rotte delen kunnen best onmiddellijk weggesneden worden, u wijst maar aan!

MUZIKANT : Rot op!

(Stilte. Chirurg blijft door zijn knieën buigen, met zijn armen zwaaien, nog steeds even vrolijk. Muzikant woest.)

Nu!

CHRIS : Oké, dat was het geduldige deel, tijd voor de volgende fase...

(De chirurg komt plots in beweging, steekt zijn slagersmessen in zijn gordel, tovert ergens een stoel vandaan, zet die in het midden van het podium, grijpt de muzikant vast, zet 'm erop en buigt zijn hoofd bruut achterover. Snel. Hij begint zelf rond de stoel te wandelen.)

MUZIKANT : Hé, laat dat eens, verdomme!

CHRIS : Blijft u alstublieft rustig en kalm, dat doet het minste pijn.

MUZIKANT : *(doet zijn hoofd weer in de normale stand)* Hebt u wel een seconde geluisterd naar wat ik zei? Ik liet duidelijk verstaan een grondige hekel aan u te hebben.

CHRIS : *(plots melancholisch)* Ach, zo gaat dat in mijn vak, je komt zelden gelegen en de klanten gooien een hoop drek over je heen, maar achteraf zijn ze wel oh zo dankbaar. Je leert er wel mee omgaan.

MUZIKANT : En wat mag uw vak dan wel wezen?

CHRIS : Ha! Ik, ik ben Chris de chirurg, meester van het nobele snij- en knipwerk. Ik hak, ik houw, ik plak, ik vouw, ik keer je helemaal binnenstebuiten. Een beetje droef, een beetje sip, gaat alles stroef, zit j' in een dip, Chris helpt je in een wip! Staat je neus niet recht, is je haar te lang, zijn je ogen te slecht, maak je iedereen bang? Ik weet perfect wat je verlangt. Na een bezoekje aan Chris zit je goed in je vel, ruikt je adem weer fris, is je leven geen hel. En dat alles natuurlijk aan niet-meer-levend-geld-terug-tarieven! Wat denk je? Wagen we een poging?

MUZIKANT : Het verbaast u zeker als ik nog altijd niet begrijp waarom u naar mij bent gekomen?

CHRIS : Wel... Ik begreep dat u het nogal moeilijk had met uw situatie...

MUZIKANT : *(springt recht)* Ah zo. Dat begreep u dan goed, ja, ik ben het kotsbeu,

hier!

CHRIS : *(triomfantelijk)* Eh voila!

MUZIKANT : En wat denkt u daar aan te doen, mijn been amputeren?

CHRIS : *(staat achter muzikant en drukt hem met enige aandrang terug in de stoel)* Zou kunnen! Of u een oor aannaaien, uw denkrimpels gladstrijken, onmiddellijk een liposuctie uitvoeren, wijsheidstanden trekken? U zegt het maar!

(De chirurg hervat zijn blijde beengebui naar het publiek, duidelijk tevreden met de gang van zaken.)

MUZIKANT : Is ophoepelen een optie?

CHRIS : *(op z'n Frans)* Euh... Pardon?

MUZIKANT : *(knarsetandend)* Ophoepelen!

CHRIS : Oh la la, meneer is een moeilijk geval! Dat zit hier duidelijk niet allemaal op zijn plaats. *(klopt muzikant op de borst)* Misschien hebt u gewoon wat vrolijkheid nodig. Music, maestro!

(Er begint een vrolijk Grieks wijsje te spelen, nadat de chirurg met zijn vingers heeft geknipt. Hij sleurt de muzikant recht en ze beginnen een woeste sirtaki te dansen.)

(schreeuwend) Ziet u, dat gaat al een stuk beter, niet?!

(Muzikant weet zich los te rukken en laat zich terug op de stoel vallen.)

MUZIKANT : Ben je nu helemaal betoeterd? Waar sloeg dat nu op!?

CHRIS : Kijk, wij in ons vak zijn er van overtuigd dat de meeste problemen en ziektes het gevolg zijn van een te zwakke geestelijke weerstand. De genezing van de meeste kwaaltjes kan dan ook bekomen worden door een versterken van het geluksgevoel en het leveren van een geestelijke vluchtweg waar de patiënt veilig is voor zijn eigen ziekte. Snappie? Aah, wat kan het nog zijn... Had meneer misschien een tekort aan liefde...?

(Tovert een roos tevoorschijn, werpt zich op één knie voor de muzikant met de roos tussen zijn tanden en grijpt diens hand. Laat gauw weer los om de roos uit zijn mond te halen.)

Jaaa, de liefde... Hoe tragisch de mens die er vruchteloos naar zoekt, hoe gepijnigd de ziel van een eenzaam man! Al heb ik aan iedere vinger een gouden ring en zwem ik in het geld, als ik de liefde niet heb, ben ik niets...
(Tikt de muzikant plagerig met de wijsvinger op de borst) Gevoelige snaar, hé vriendje!

MUZIKANT : *(mokkend)* Dat zijn uw zaken niet! Ik heb er gewoon genoeg van, ja, al dat geleeft, altijd maar vrolijk en schijnheilig doen, het kan me niets meer schelen, oké!

CHRIS : Allé mateke, dat had ik niet in u gezien, en waar is dan dat ‘just me and my guitar’-gevoel, komaan jong, speelt nog eens een smartlap en u zal u direct beter voelen.

MUZIKANT : Pff, ja, en dan staat er achter de hoek weer een journalist met lovende kritieken en kopen er weer tien tienermeisjes alvast een bruidsjurk omdat ze denken dat de tekst op hen sloeg. Ik doe het niet meer, oké, ik doe het niet meer!

CHRIS : Ah, de liefde, het is de liefde... Geef het maar toe, jongen!

(Muzikant springt woest recht, grijpt één van de twee slaggersmessen en houdt die de chirurg onder de kin. Hij drijft de chirurg achteruit, die zijn handen in de lucht steekt en heel angstig kijkt.)

MUZIKANT : Ik heb het al vaak genoeg gevraagd, maar wanneer gaat u nu eindelijk eens oprotten?

CHRIS : Oh la lala, rustig aan, dat is geen speelgoed, hoor!

MUZIKANT : Allé hop!

CHRIS : Hihi, wel, juist, inderdaad, hihi, ik was toch juist aan het vertrekken, ik herken een verloren zaak als ik er één tegenkom, hahaha.

(Muzikant drijft chirurg naar de rand van de coulissen.)

Oh ja, hier is mijn kaartje, als u toch nog toevallig ooit een nier wilt laten transplanteren of uw neus laten opereren, dan weet ge mij te vinden.

(Chirurg steekt snel zijn kaartje in de kraag van de muzikant, die nog steeds even dreigend kijkt.)

Zo, hihi, dan ga ik maar weer, het was prettig met u kennis te maken, ik ben blij dat ik u van dienst heb kunnen zijn. Excuseert u mij, maar deze was van mij...

(Chirurg neemt voorzichtig het mes terug en verdwijnt halsoverkop van het podium.)

Scène 3 – De heerser van het Schimmenrijk

Muzikant – De dood

(Muzikant begint moedeloos over het podium te ijsberen. De Dood komt nu steeds dichterbij, tot de muzikant hem plots in de gaten krijgt.)

MUZIKANT : Hola!

(Muzikant springt verschrikt opzij, de Dood zet een paar stapjes dichterbij. Muzikant doet alsof hij de Dood niet in de gaten heeft en wandelt een tijdje nonchalant over het podium. De Dood volgt op een bescheiden afstandje, maar komt dan steeds dichterbij. Soort van kat-en-muis-spelletje. Plots draait de muzikant zich om en grijpt de Dood met de twee handen bij de hals vast.)

Hebbes!

DE DOOD : Help, genade, lamelos, lamelos!

MUZIKANT : Zeg op, stiekeme sluiperd, wie ben je?

DE DOOD : Eerst loslaten!

MUZIKANT : Ik zal eens rap zijn, ja, en dan een mes in mijn hals krijgen, ik ken dat

type dat onder zwarte lakens rondsluipt

DE DOOD : Helemaal mis, helemaal mis, ik kom met goede bedoelingen!

Lamasjeblijflos!

MUZIKANT : (*kijkt bedenkelijk*) Goed... Maar wel handen... Laken... In de lucht, oké?

(Muzikant duwt de Dood van zich af, die struikelt achteruit en vindt vervolgens zijn evenwicht terug. Hij houdt zijn hands up.)

Goed, maak je bekend, laken! Ik heb een hekel aan verstoppertje

DE DOOD : (*Plots dramatisch*) Ik, mijn waarde, ik ben niemand minder dan de Dood zelf, meester van de Onderwereld, heerser van het Schimmenrijk, knager aan de wereldorde, machtigste der hemelse schepsels, beschikker over leven en dood.

(De Dood wandelt naar voren en verlicht van binnenuit een angstwekkende grimas die is uitgesneden in de zwarte stof.)

MUZIKANT : (*Ironisch*) Wow, dat klinkt indrukwekkend! En dat voor een laken!

(Muzikant sluipt achter de rug van de Dood, ondertussen gebarend naar het publiek dat hij twijfelt aan de geestelijke vermogens van het laken.)

Goed, en nu genoeg geintjes, wie ben je?

(Hij grijpt het laken en zwaait het van de Dood af. Die bleek net in zijn neus te peuteren en schrikt dan ook hevig.)

Hahaa!

DE DOOD : Hé, waar is je respect? Kun je je voorstellen hoe lang ik al op die entree heb staan oefenen voor de spiegel? Het is niet gemakkelijk om een beetje indrukwekkend over te komen, hoor!

MUZIKANT : Je ziet er... vreemd uit...